

Sygn. akt IV CZ 105/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 16 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka (przewodniczący)

SSN Władysław Pawlak (sprawozdawca)

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku J. G.  
przy uczestnictwie D. D.  
o podział majątku,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 16 marca 2016 r.,  
zażalenia uczestniczki postępowania  
na postanowienie Sądu Okręgowego w E.  
z dnia 30 października 2015 r.,

**oddala zażalenie.**

## UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem, Sąd Okręgowy w E. odrzucił skargę kasacyjną uczestniczki D. D. od postanowienia z dnia 22 czerwca 2015 r., oddalającego jej apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w I., którym dokonany został podział majątku; w jego następstwie na rzecz uczestniczki Sąd przyznał własnościowe spółdzielcze prawo do lokalu mieszkalnego o wartości 142 000 zł i zasądził od niej na rzecz wnioskodawcy J.G. spłatę w kwocie 71 000 zł.

W skardze kasacyjnej uczestniczka określiła wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 177 500 zł, w skład której wliczyła kwotę 106 500 zł jako wartość nakładów poniesionych przez nią z majątku osobistego na majątek wspólny oraz kwotę zasądzoną od niej na rzecz wnioskodawcy spłaty w wysokości 71 000 zł.

Sąd Okręgowy, powołując się na przepis art. 519<sup>1</sup> § 2 k.p.c. oraz stosowne orzecznictwo Sądu Najwyższego wyjaśnił, że wskazana przez uczestniczkę w skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia nie jest wiążąca i w związku z tym dokonał jej weryfikacji przy uwzględnieniu wyników dotychczasowego postępowania. Mianowicie, według uczestniczki kwota 106 500 zł odpowiada wartości jej nakładów z majątku osobistego w związku z zakupem stanowiącego przedmiot postępowania własnościowego spółdzielczego prawa do lokalu mieszkalnego. W tej sytuacji, w ocenie Sądu drugiej instancji, uczestniczka nie mogła wliczyć do wartości przedmiotu zaskarżenia całej kwoty spłaty zasądzonej przez Sąd. Dlatego wartością przedmiotu zaskarżenia jest kwota odpowiadająca dochodzonej przez uczestniczkę wartości nakładów poczynionych przez nią z majątku osobistego na majątek wspólny, co w wypadku ich uwzględnienia spowodowałoby obniżenie spłaty do kwoty 17 750 zł .

W zażaleniu uczestniczka wniosła o uchylenie postanowienia oraz zasądzenie od wnioskodawcy na jej rzecz kosztów postępowania zażaleniowego.

Zarzuciła naruszenie art. 398<sup>6</sup> § 2 k.p.c. w zw. z art. 519<sup>1</sup> § 2 k.p.c., przez wadliwe ustalenie wartości przedmiotu zaskarżenia i niezasadne uznanie, że jest to kwota poniżej 150 000 zł, podczas gdy wartość interesu majątkowego uczestniczki w zaskarżeniu rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w E. wynosi 177 500 zł.

Zdaniem uczestniczki, treść apelacji i skargi kasacyjnej wskazuje, że żądanie zaniechania spłaty na rzecz wnioskodawcy odnosi się również do sytuacji, w której Sąd nie uwzględniłby żądania rozliczenia nakładów poniesionych przez nią z majątku osobistego na majątek wspólny.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawie o podział majątku wspólnego w razie zaskarżenia orzeczenia co do istoty sprawy, wartość przedmiotu sporu wyznacza nie wartość całego dzielonego majątku, ale wartość konkretnego interesu (roszczenia, żądania) lub składnika majątkowego, którego dotyczy środek odwoławczy i z reguły nie może przekraczać wartości udziału przysługującego skarżącemu uczestnikowi, chyba, że podważa on zasadę podziału, objęcie lub nie objęcie orzeczeniem poszczególnych rzeczy lub praw albo rozliczenia nakładów. Wówczas wartość przedmiotu zaskarżenia może być wyższa niż wartość jego udziału (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2015 r., II CZ 76/15, nie publ.).

Wskazana przez skarżącego w skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia nie jest - jak trafnie wywodzi Sąd Okręgowy - wiążąca dla sądu drugiej instancji ani Sądu Najwyższego i podlega weryfikacji na podstawie akt sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2015 r., II CZ 76/15 nie publ. i powołane tam orzecznictwo).

Stosownie do art. 519<sup>1</sup> § 2 k.p.c., w sprawie o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami, skarga kasacyjna jest dopuszczalna jeśli wartość przedmiotu zaskarżenia nie jest niższa niż 150 000 zł.

Z pisma pełnomocnika uczestniczki z dnia 16 października 2015 r. wynika, że w skład podanej w skardze kasacyjnej wartości przedmiotu zaskarżenia w wysokości 177 500 zł wchodzi kwota 106 500 zł (odpowiadająca  $\frac{3}{4}$  wartości

stanowiącego przedmiot dzielonego majątku prawa do lokalu mieszkalnego), jako wartość jej nakładów na nabycie tego składnika majątkowego z jej majątku osobistego oraz kwota zasądzonej od niej na rzecz wnioskodawcy spłaty w wysokości 71 000 zł.

Zgodzić się trzeba z Sądem Okręgowym co do bezzasadności prostego zsumowania przez uczestniczkę dla określenia wartości przedmiotu zaskarżenia kwoty odpowiadającej wartości żądanych przez nią nakładów i kwoty zasądzonej spłaty w związku z nieuwzględnieniem przez Sąd drugiej instancji żądania rozliczenia tych nakładów. Przede wszystkim bowiem, uczestniczka nie kwestionuje składu majątku objętego podziałem, którego przedmiotem jest spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego i w związku z nabyciem którego zgłosiła żądanie rozliczenia nakładów z majątku osobistego na majątek wspólny. Dlatego też kwota 106 500 zł, mieści się w wartości dzielonego składnika majątkowego, którego wartość Sądy obu instancji określiły na kwotę 142 000 zł. Jeśli więc, uczestniczka domagała się oddalenia w całości żądania wnioskodawcy zasądzenia na jego rzecz spłaty, z powołaniem się na art. 5 k.c., to w skład wartości przedmiotu zaskarżenia nie mogła wejść przysługująca jej połowa (jako udział w majątku wspólnym) w różnicy z kwoty 142 000 zł i 106 500 zł = 35 500 zł, czyli 17 750 zł. Zatem, na wartość przedmiotu zaskarżenia składa się kwota 106 500 zł (nakład z majątku osobistego na majątek wspólny) oraz 17 750 zł (udział wnioskodawcy w majątku wspólnym), co w sumie daje kwotę 124 250 zł. Zaprezentowany przez uczestniczkę sposób określenia wartości przedmiotu zaskarżenia prowadzi do dwukrotnego uwzględnienia kwoty 53 250 zł, która mieści się w kwocie spłaty (71 000 zł) i w kwocie nakładów (106 500 zł).

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398<sup>14</sup> k.p.c. w zw. z art. 394<sup>1</sup> § 3 k.p.c. i art. 398<sup>21</sup> k.p.c.